

Vladimír Tala

Jak jsem dobyl Nový Zéland

a

jak Nový Zéland dobyl mě

Vladimír Tala

**JAK JSEM DOBYL NOVÝ ZÉLAND
A JAK NOVÝ ZÉLAND DOBYL MĚ**

ÚVOD

Vážený čtenáři, čtenářko, studente, co právě čteš pod lavicí, ženo našťvaná po hádce, co právě trucuješ v pokoji, anebo ty, chlapáku, co zrovna sedíš na míse, kouříš první ranní cigaretu, piješ kafe a otevíráš novou knížku na jediném místě na světě, kde tě nikdo neruší. Pokud právě čteš tyto řádky, jsi pravděpodobně jeden z mých kamarádů či známých. Pokud ne, znamená to, že už jsem uznávaný spisovatel a tahle knížka měla úspěch.

Napsat tuto knihu jsem se rozhodl z mnoha důvodů. Ten hlavní je, že člověk stárne a zapomíná. A jelikož jsem zjistil, že už nejsem tolik nadšený z věcí, který jsem zažil a dokázal, a přestal jsem jimi krmit a nudit své okolí, začínají se mi pomalu vytrácet z hlavy. A jelikož jsem nespočetněkrát slyšel: Vlád'o, ty tvoje příběhy by daly na film, myslím si, že by bylo dobré to nějakým způsobem zdokumentovat. V nejhorším budu mít aspoň napsaný deník. Dalším důvodem je to, že už jsem unaven poslouchat řeči typu: Ty jo, ty se máš, ty musíš mít peněz, já tohle nemůžu, já neumím anglicky, co bych udělal s bytem a s autem a se psem... Prostě klasický slaboduchý, Čechům typický výmluvy na to, že já prostě nemůžu.

Tato kniha nemá sloužit, jako recept na lepší a bohatší život (pokud nemluvíme pouze o srdíčku), nemá ani znehodnocovat Českou republiku a poměry v ní. Natož se vysmívat lidem, kteří ji nikdy neopustili. To mimochodem dělají lidé, kteří v zahraničí neuspěli, ti si tak aspoň léčí komplexy a zvyšují ego. Touto knihou

bych vám jen chtěl ukázat, že i největší trouba, grázl, osoba absolutně nezodpovědná, co nemá peníze, ale naopak stále má co požívat, jak z láhve, tak i z papírku nebo srolované bankovky, může, když chce, vzít jeden den nohy na ramena, ukázat prstem na mapě a vyrazit. Nikde není zaručený, že se po měsíci nevrátíš s prázdnou kapsou. Ale věci a příběhy, který zažiješ, už ti nikdo nevezme. Já to udělal a už jsem dvanáct let závislej. Zcestoval jsem skoro celou planetu, žil v různých zemích a pokaždé i docela uspěl. A i když jedna slečna mi pořád ráda opakuje: Ty máš takový štěstí v životě, že i kdybys zasadil hovno, vyroste ti zlatej keř. Já osobně si myslím, že to je jen v tom, jít tomu všemu naproti, být trpělivý, nechtít hned zázraky a hlavně se radovat z pozitivních věcí a z negativních si vzít pouze příklad do budoucna a zbytek zahodit, popřípadě srolovat a vykourit.

První země, kterou jsem okusil, byl božský Nový Zéland. A asi musím osobně i říct, že po Praze pro mne nejlepší místo na světě. O tom bude i tento příběh. Příběh o zlobivém Pražákovi s klasickým českým komplexem nikomu nevěřit a myslet jen na sebe, který se postupně a pomalu mění v osobu jinou, zralou, uvědomělou. Osobu, která poznala svět jinak než z televize. Osobu, co zjistila, že ne každý Arab má pistoli a dynamit, ne každý Rus a Němec je špatnej, protože babička říkala, že i Američan může mít blbej den a že i ta naše země není tak špatná, jen se na ni člověk musí podívat z dálky a s odstupem. Tak snad vás to aspoň pobaví a mě to donutí napsat další knihy. Příjemné čtení.

P. S.: Osobám, kterých by se mohla tato kniha dotknout, byla změněna jména.

TRABLE PO ŠKOLE

Finální rozhodnutí, vyrazit za hranice na delší dobu než čtrnáct dní dovolené někde u moře, jsem udělal, když mi bylo dvacet dva let. Byl jsem asi čtyři roky po škole. Samozřejmě střední. Jelikož jsem jednou propadl a jednou dělal reparát, myšlenky na vysokou nepřipadaly ani v úvahu. Kór když jsem zjistil, že se tam nedá tolik šikanovat a celou dobu jen kouřit trávu a pít pivo. Samozřejmě částečně dá, ale člověk se musí učit. A další čtyři roky vlastně nevíš, co bude. To prostě nešlo. Naštěstí ani rodiče netlačili, protože už asi nechtěli poslouchat dalších pár let, co to mají doma za magora. Takže jsem měl volnou ruku. Prvně jsem zkoušel štěstí s prací doma.

Jelikož jsem si za peníze, co mi naspořili rodiče, koupil první auto - samozřejmě škodovku 120 - rozhodl jsem se dělat podnikání. Jako klasickej mladej trouba jsem věřil hned prvnímu inzerátu na úspěšnou kariéru sales managera. A jelikož jsem na angličtinu ve škole totálně kašlal, ani jsem neměl ponětí, o co jde. Takže po super motivačním pohovoru s pánem v saku v jeho krásné kanceláři, kde mi bylo řečeno, že za čas může být i moje, jsem kývl a přislíbil, že druhý den přijdu na zaškolení.

Druhý den, krásně upravený, v obleku i s botami, po tátovi samozřejmě, a s kabelou jsem nasedl do svého luxusního firemního auta Škoda 120 a vyrazil. Když jsem dorazil na místo, po jedné vykouřené cigaretě s mýma budoucíma partákama - co člověk to pecka - jsem zjistil, že jsem se stal úspěšným prodejcem pracích prášků a podobných hovadin.

Mno dobrá. Tak jsem to zkusil.

První den jsem samozřejmě objel všechny známý, včetně práce, kde pracovala máma, která spunktovala všechny slepice, ať si něco koupí. Takže když jsem se večer vrátil na firmu, sklídl jsem velký úspěch. Páč první den jsem v prodeji skončil na třetím místě asi z dvaceti zaměstnanců. Jelikož firma fungovala v americkém týmovém duchu, všichni mi gratulovali, přáli hodně štěstí a další hovadiny, který samozřejmě přáli pouze sobě. S pocitem štěstí jsem odjel domů, kde jsem oznámil, že to беру, že to sype. Tu noc se mi spalo náramně. Konečně pocit vítězství. Vydělám rychle prachy, stanu se manažerem, vyhodím všechny tyhle křiváky, co mi dneska jakože přáli, koupím byt a konečně bez rodičů.

S tímto pocitem jsem i ráno vstal a vydal se do své vysněné práce. Jelikož jsem první den uspěl, dostal jsem dvojitou porci prostředků, mycích gelů, nějaký mýdla, atd. Tak jsem vyrazil s příslibem, že to všechno prodám. První místo, co jsem si vybral, bylo nákupní centrum v Praze 10 na Zahradním městě. Říkal jsem si, že je tam vždy mnoho lidí a v nouzi bych mohl jen stát a prodávat venku, než mě osloví policie.

Tak jsem zaparkoval, vyndal všechno možný z kufru a zadních sedadel a zabouchl dveře. Bohužel doslova. Klíčky zůstaly v zapalování. Ted' co mám dělat, říkal jsem si. Auto jsem měl asi týden, takže první zkušenost. Bohužel v nesprávnou chvíli, páč jsem měl před sebou vcelku značnou část vyskládané drogerie. Hlavně nestresovat, vole.

Což asi na první pohled nefungovalo, protože kolemjdoucí kluk o trochu starší než já, oblečen do stylu USA hip hop gangster, se mě zeptal: Hej všechno v pohodě? Já na to: No jasně. Ač si o těchto lidech, co jim vyčnávají trenýrky až k lopatkám, myslím své, asi nepotřebuješ být natolik inteligentní, aby ti došlo, že když vidíš mladého kluka v saku, stojícího mezi haldou pracích prostředků, nervózně pokuřujícího a hypnotizujícího oprýskanou škodovku, že

je něco v nepořádku. Tak přišel blíž a říká: Ty sis zabouchl káru co? Odevzdaně jsem jen přikývl. On na to: Hele, já umím otevřít všechno, ale potřebuju drát, a ty tu krom toho bordelu nic nemáš. Ale podívej, támhle opravujou barák, tak se tam běž zeptat, já tu počkám a pohlídám to. Já na to: To si hodnej, ale teď jsi mi právě řekl, že umíš otevřít všechno. To si myslíš, že tě tu nechám samotnýho? Jeho pohotová odpověď mě ale přesvědčila: A co si jako myslíš, že bych dělal s oprýskanou škodovkou a haldou pracích prostředků s polskýmá nápisama? Tak utíkej, než si to rozmyslím.

S uznáním a poděkováním jsem se rozběhl ke stavbě. Běžící v obleku a s o dvě čísla většími botami jsem cítil jeho pohled a představoval jsem si jeho úsměv na tváři. Pak kdo tu vypadá jako idiot, říkal jsem si. Když jsem doběhl na místo, zjistil jsem, že renovují barák. Bylo tam asi pět pracantů, z toho čtyři asi zrovna měli pauzu a ten jeden chudák se přehraboval v písku. Říkal jsem si, že je nebudu rušit, tak jsem začal hledat na vlastní pěst. Bordel tam byl, to jo, ale drát nebo něco tomu podobného ne. Po chvíli se ten pán od písku ke mně rozběhl a ti ostatní se chopili náradí, tudíž jsem pochopitelně znervózněl. Když přiběhl ke mně, lámanou češtinou se mne zeptal: Dobrý, pane, co vy tu hledáte? Ukrajina, říkám si. Další super člověk, kterému se svěřím, že mám zabouchnutý auto. Ale budiž. Potřebuju drát, zabouchl jsem si škodovku, rozumíš? Pán se rozesmál, ukázal na kolegy palec nahoru a řekl: Počkej tutaj. A zmizel. Kolegové odhodili lopaty a opět zaujali své sedící pozice. V duchu jsem si nalhával, že jsem je možná vystrašil a že nejsem jedinej, kdo má bobky. Pak se stalo něco nepředvídatelného.

Ten pán přišel, a ne že přinesl drát, ale on přinesl drát rovnou s očkem, a říká: Toto je přesně na škodovku. To už jsem se opravdu začal smát. S poděkováním jsem utíkal k Eminemovi, co mi hlídal věci. Vítězně jsem mu předal drát s očkem a on znalecky ohodnotil dobrou práci. Než jsem se nadál, auto bylo otevřený.

Poté mi dal drát do ruky a poradil mi, ať si ho dám za espézetku. Až se mi to stane znova, budu připraven. Tak jsem mu poděkoval, přežil ten jejich plácající pozdrav složený z pěti, šesti částí, při kterým jsem očekával hlavičku a krádež mého fára, a mohl jsem začít myslet na obchod. Konečně. Sebral jsem, co jsem mohl, drát hodil na zadní sedadla, že to vymyslím později, a vydal jsem se k nákupáku.

Obešel jsem všechny prodejny a zákoutí a neprodal jsem nic. Ha, to je divný. Tak jsem se postavil ven a zkoušel oslovovat kolemjdoucí, samozřejmě hlavně ženy a důchodce. Zase nic. Až když mi jeden pán řekl, že jsem blázen, jestli si myslím, že prodám polský výrobky na ulici, že to se dělalo za komančů, začal jsem vážně uvažovat. Hlavně nad sebou. Jak to, že si těch nápisů všiml i Eminem, a já ne?! Pak jsem si to omluvil po svém, jak je ostatně mým dobrým zvykem: Když si toho nevšimla ani máma, tak po kom pak jsem. Zabalil jsem všechny věci, naházel je do auta a jel zkusit štěstí jinam. Napadlo mě nákupní centrum Taškent v Horních Měcholupech. Když jsem dorazil na místo činu, říkal jsem si, že mi chybí takové to obchodní nadšení, těm lidem to prostě vnutit. Tak jsem si smotal špeka a pokusil se to vyvolat aspoň touhle cestou. Páč prodávat nadšeně polský výrobky může snad jen Polák. No, brčko bylo silnější, než jsem čekal, což jsem poznal hned vzápětí. Protože když jsem vyházel věci ven, věřte, nevěřte - BUM, opět jsem zabouchl dveře. Naštěstí jsem se s pocitem úlevy a zkouřenou myslí začal smát, páč jsem věděl, že mám drát za poznávací značkou. A chyba. Měl jsem mít. Bohužel byl na zadních sedadlech zavřen v autě. Co teď? Musím najít stavbu, jako by to udělal Eminem.

Ale stavba v nedohlednu a já opět obklopen drogerií. Po chvíli přemýšlení má zkouřená mysl vyprodukovala nápad. Narval jsem věci pod auto jako že nic a vydal se na cestu. Bohužel nikde nic. Musel jsem jít o kus dál. Někde, kde to smrdí prací. Trvalo mi dobrou půl hodinu, než jsem přišel k hromadě odpadků

a všemožných věcí. Po chvíli přehrabování už jsem opravdu ztratil trpělivost. Takhle těžkej život mají obchodníci? Ten pán u písku se měl líp, čéče. Pak jsem konečně našel kus drátu, který se dal zatočit, a pelášil jsem k autu. Když jsem dorazil zpátky na parkoviště, bohužel jsem už z dálky viděl, že věci zpod auta byly odcizeny. Supér! No nic, rozhodl jsem se vypáčit auto, dorazit do firmy, říct pravdu a už se tam neukázat. Musím přiznat, že na začátečníka se mi to povedlo docela rychle a zkušeně. Že by tohle byla práce pro mne? Nasedl jsem do auta a jel na firmu. Idiot, si říkáte? Mno, možná máte pravdu, ale ještě bych nepředbíhal.

Protože aby toho nebylo málo, v půli cesty mi došel benzín. Výborně, co ještě ty tam nahoře?! Tady musím podotknout, že má škodovka, se stala mimochodem po čase velmi vyhledávanou a oblíbenou na cesty, hlavně na koncerty, CzechTeky a podobný mejdany. Proč? Protože se jí vždy něco stalo a všichni z toho měli prdel. Ne nadarmo se jí říkalo hnědka. Takže jsem ji musel zatlačit ke krajnici a pelášit na benzínku. Naštěstí to netrvalo tak dlouho a auto mi neodtáhli. S doplněnou nádrží a už značně vysílen jsem vyrazil na firmu. Tam jsem bohužel musel čekat, až všichni přijedou, což zabralo tak hodinu navíc, a společně se počítaly stavy. Když přišla řada na mne, pán v saku, co mě přijímal, řekl: Tak, Vlád'o, povězte nám, jaký jste měl dneska den? Bomba, za debila ještě před všemi. Tak jsem začal pěkně od začátku až do konce. Samozřejmě asi nemusím popisovat, jaká panovala atmosféra. Z tichého uculování všudypřítomných až po totální výbuchy smíchu. Na konci, když mi podávali ruce a blahopřáli, jsem jen odvětil: Ted' vám aspoň věřím, že to myslíte upřímně, vy zmrdi. Zaplatil jsem, co jsem musel, nasedl do auta a už mě tam nikdy neviděli. Takže sales manager ze mne nebyl.

Co ted', říkal jsem si. Prvně se opít samozřejmě. Po pár uvědomělých rozhovorech a bohatých rad od lidí v baru jsem zjistil, že si radši pomůžu sám. Tak jsem opět listoval v nabídkách a po čase narazil na inzerát. Pozice asistent manažera. To znělo

dobře. Člověk nemůže chtít zázraky hned na začátku, přece. Začnu u asistenta, okoukám šéfa a pak ho potopím. Dobrej plán. Tak jsem tam zavolal a objednal se na pohovor. Firma se jmenovala Save Max a sídlila na Václavském náměstí. Mnohem lepší než nějaký sklad v Malešicích jako předtím, motivoval se Vládík. Když jsem dorazil na pohovor, přivítala mě veselá sekretářka s úsměvem na tváři. Po čase jsem zjistil, že jsem s ní strávil prázdniny v Itálii, kde jsme kouřili jointy potají před rodiči. Hlava dubová. Atmosféra byla opět v americkém stylu, ale, díky bohu, aspoň mladý kolektiv. Pohovor se mnou vedl o pár let starší týpek s maďarským jménem, kterého jsem si od začátku zamiloval. Říkejme mu Žoltán. Po motivačním pohovoru a vysvětlení, na jaký bázi firma funguje, jsem nabídku přijal. Nebyl to popravdě špatný nápad. Manažeři udělali smlouvu s určitou společností, která kývla na to, že vyrobíme slevové kupóny, a budeme je prodávat po celý Praze. Takže jsme běhali po Praze, každý den v určeném teritoriu, a brali dveře za dveřmi, firmy, banky, obchody, no prostě vše, co bylo v tvém teritoriu. Za prodaný kus jsi měl provize, což byla tvoje výplata. Docela to šlo. I lidi v práci byli skvělí, měli jsme různý školení o prodeji, měl jsem obchodní jednání s řediteli bank a všech možných institucí. Jelikož se něco přihodilo každý den, páč si potkal za den milion lidí, povím jen jednu příhodu.

Jeden den jsem měl návštěvu. Přijel spolužák z Brna. Tak jsme zašli na pivo. Takže jsem samozřejmě přišel asi v pět ráno, totálně na maděru. Za dvě hodiny už jsem vstával a mazal na firmu. Tenkrát jsme prodávali slevy do hudebního divadla Karlín, které bylo po povodních a hostovalo v Paláci kultury na Vyšehradě. Každý den ti určili kolegu do dvojice a tvoje teritorium. Bohužel to odskákala jedna kolegyně. Hned co jsme vylezli z kanceláře, mi řekla, že se mnou nehodlá dělat ve dvojici, protože jsem totálně mimo a táhne to ze mne na míle daleko. Ukecal jsem ji, že jestli se mnou zajde na snídani, kterou platím, dám se do pořádku. Jelikož věděla, že jsem na kocoviny profík, nenechala se dlouho

přemlouvat. Po vydatné snídani a asi třech káfcích jsme dorazili do cíle. Naše místo bylo kousek od Anděla, přesněji Arbesovo náměstí. Zkoukli jsme mapu a našli jednu velkou budovu. Myslím, že to byla soudní budova. Tak jsme se rozhodli vydat tam. Rozdělit patra, brát každý dveře a zvlášť samozřejmě, páč jsem sotva chodil. Asi po hodině, když už mě párkrát doslova vykopli a volali ochranku, jsme se sešli a vymysleli plán. Půjdeme rovnou za šéfem. Ani za boha jsme netušili, jak skvělý to byl plán. Ten den tam zrovna byl sněm všech starostů z Prahy a asi řádně slavili. Jo jo, mají to těžký. Když sekretářka zavolala nadřízeného a vyrušila ho z, ehm, důležitého jednání, bylo nám předem jasné, že neuspějeme. Po chvíli dorazil pan starosta, který byl ještě víc než já. Hned ve dveřích nám oznámil, že kohokoliv jiného by vyrazil dveřmi, ale že miluje Karlínský divadlo, tak nám dá šanci. Když nás usadil a sedl si blíž ke mně, poučení ze školení jsme věděli, že musím jednat já. Kolegyně byla doslova nadšená. Nejraději by mne nakopala pod stolem. Tak jsem začal klasickou přednášku, samozřejmě hrál na city kvůli povodním. Pan starosta se ptal na různé otázky a já povídal a povídal. Asi po čtvrt hodině jsem si uvědomil, že to už není obchodní jednání, ale veselý rozhovor dvou lidí, kteří jsou úplně na mol. I kolegyně si toho asi všimla, protože mě tentokrát opravdu začala kopat. Byl čas na finální fázi. Prodej. Použil jsem všechny naučený figle i s klasickou maximalizací, tudíž jsem už skoro svému kamarádovi, prodal čtyřicet brožur s asi pěti sty vstupenkami dohromady skoro za 40 000 Kč. Kývl na to, zavolal účetní, ať připraví prachy, poděkoval, že má dárky k Vánocům pro zaměstnance, a pádil zpátky na mejdan. Wow. Když jsme vyšli před budovu, kolegyně nebyla schopná slova. Tak jsem jen navrhl, že půjdeme do kina a rozdělíme prachy. Najednou se vším souhlasila, čubka.

Bohužel takových příběhů nebylo tolik. A ač jsem tam našel spousty kamarádů, dokonce mě i povýšili, bylo mi jasné, že v téhle práci se to povede dotáhnout do konce jen těm vyvoleným. A jak

všichni postupně odcházeli, odešel i můj oblíbenec Žoltán, kterého vyhodili. Doufám, že ne i kvůli tomu, že kvůli mně porušil pravidla a vzal zobáka na mejdan. Můj první rockabilly koncert. Tam jsem poznal i jeho nastávající, která mě za iks let pomohla dostat práci na výletní lodi, ale to snad v další knížce. Bohužel panáček se tam tak zdělal, že nám jakž takž schopným předal auto s tím, že ho ráno vyzvedneme a pojedeme na firmu. Jelikož jsme všichni zaspali a přijeli pozdě a on měl klíče od kanclu, bylo to všem jasný. Poté odešli i dva pro mne důležití lidé. Karlos a Katcha. Páreček z Kardašovy Řečice, co přijel zkusit štěstí do Prahy. S Karlosem jsem naštěstí později dobýval Londýn. Ale všichni to byli ambiciózní lidičky, kteří drželi náladu stále vysoko. Když jsem viděl, jak to všechno postupně odpadá jako jablka ze stromu, pomalu jsem vzdával ambice a motivaci i já sám. Kór když jsme se rozešli i s přítelkyní Candy po třech letech vztahu. Ve vší počestnosti, jen jsme usoudili, že máme život před sebou. A je pravda, že kvůli téhle práci jsem na ni neměl ani moc času, a když jo, tak jsem mluvil jen o ní. Po občasných schůzkách, co jsme spolu pak měli, pač to bylo těžký definitivně utnout, mi oznámila, že jede s kamarádkou na Nový Zéland. Koukal jsem jak vyjevený. Popravdě spíš proto, že jsem ani nevěděl, kde ta země je. Když odjela a mě vyhodili, už jsem začínal propadat panice neboli mladické depresi. Když jsem zjistil o Zélandu více, měl jsem sto chutí za ní vyrazit, ale říkal jsem si, že je to trochu ubohý, a hlavně, jak jsme si sami řekli, je čas zkusit cizí těla. No, a jak to většinou bývá, když není východisko, jedna z prací, co jsou vždycky jisté, je gastronomie.

Tak jsem nastoupil jako číšník v bowling centru, asi deset minut od bytu. Tam dokonce i hnědka zvládla dojet bez větších problémů. Vedoucí směny mně dal přednost před pěti kandidáty, což jsem opravdu nechápal. Ale časem jsem pochopil velice rychle. Kradli tam jak hejno strak a potřebovali troubu, co o tom ví prd. Tam jsem začal svojí kariéru. Protože bez pár výjimek, jako byl Zéland a Anglie, jsem vždy skončil za pípou, či pod. Práce mě

docela bavila. Hlavně z důvodu, že mě balily vožralý ženský, co se zrovna rozešly nebo většinou pohádaly se starým. No, a já byl ten jedinej, co jim v tu chvíli rozuměl. Takže aspoň první plán vyšel. Zkoušet cizí těla! Měl jsem práci, občas nějakou tu ženskou, doma, dá se říct, i spokojenost, hlavně že mám práci. A jelikož jsem pracoval klasicky krátký, dlouhý týden, měl jsem spoustu času na mejdany. K tomu krátkému a dlouhému týdnu musím konstatovat, že funguje jen v České republice. A popravdě je to ten nejlepší systém, co jsem kdy zažil! Takže jsem vesele užíval, měl čas na kamarády a nenosil si, krom pár flašek občas, ani práci domů. A asi v tomhle období se začal rýsovat plán o cestě na Zéland. Potkal jsem totiž párkrát za sebou kluka, kterého jsem znal od vidění, a vždycky jsme si docela rozuměli. Říkejme mu Pavel.

TRABLE A ZKLAMÁNÍ

Pavla jsem začal potkávat v našem sídlištním baru. Majitel restaurace, která sídlila hned vedle, vyslyšel naše prosby, že po půlnoci nemáme kde pít, a odkoupil zkrachovalou masnu, udělal z ní bar a nechal nás zpíjet se tam do němoty. Otvíračka byla od 22 hodin až do poslední mrtvoly. Bar ani nedostal vlastní název, páč pro nás to byla prostě Masna. Náš domov. Naše skrýš. Schovávačka před rodiči a místo, kde se po iks promile vymýšlely plány. Tak to bylo nakonec i s cestou na Zéland.

Pavel byl stejně starý kluk jako já. Podobný záliby jako já, prostě klasický přerostlý puberta, co se neuchytil po škole a své plány na lepší budoucnost vymýšlel jen při půllitru piva a u baleného jointa. Takže se ničím nelišil od nás ostatních. Vždy když jsme se potkali a dali do řeči, byl to klasický dialog o tom, jak to stojí za prd, že není práce a prachy se dají vydělat jen prodejem drog. On jelikož byl aspoň odváznější, tak se tím i řídil a prodával travu. Většinou jsem kupoval od něj, takže jsme se setkávali i přes den, s trochu čistější hlavou. Jednou, když jsme nadávali na ženský, řekl jsem mu o Candy, že je právě na Zélandu. Nepamatuji si přesně, co řekl, sorry, ale hrála v tom roli jeho sestra. Myslím, že tam na čas byla, nebo její známý. Každopádně, po právě vykouřeném brčku jsme se zasnili, jaký by to tam asi bylo. Jelikož jsme jediný obrázky či videa viděli pouze v Pánovi prstenů, tak naše představivost byla mnohem pestřejší, barvitější a pohádkovější. A tak jsme snili a

básnili, vymýšleli plány, jak tam přežít, no prostě jako kdybychom tam už byli. I když jsem to popsal v pěti větách, tak to trvalo asi půl roku. Pač v tom jsme my Češi profíci. Odhodlání a plány by byly, horší je se zvednout a začít pro to něco dělat. Ale jednou to přeci jenom prasklo. Po pravdě ani nevím, kdo to vyhrotil první, ale opravdu jsme se rozhodli, že jedeme.

Takže jsme začali zjišťovat potřebné informace. Já se poptal u Candy, Pája u sestry, něco jsme našli na internetu a vyčetli z cestovních příruček. Ale pořád nám vrtalo hlavou, co budeme dělat, když se neuchytíme, nenajdeme práci a skončíme úplně bez peněz. Strach byl větší a větší, protože dostat se zpátky stopem by asi nebylo stejně lehký jako třeba z Německa. Tak jsme udělali tu největší a nejčastější pitomost, co každý člověk udělá napoprvé. Začali jsme pokukovat po agenturách, co by nám vše zprostředkovaly, tzn. letenky, práci a ubytování. Po čase jsme na jednu narazili. Byl to mladý páreček, co se právě po třech letech vrátil. Takže získali kontakty, domluvili se se sadaři a za provize - jak od klientů, tak od sadařů - posílali vystrašený amatéry na cestu za poznáním. Když jsme si dojednali schůzku, přijala nás příjemná holčina asi tak dvacet osm let stará. Pozvala nás do kanceláře, čili domů, a vše nám důkladně vysvětlila. Vše spočívalo v tom, že nám najdou sad a zaříděj kontrakt. My si zaplatíme letenku a jim provizi 5000 Kč. Jelikož letenka stála 35 000 korun, tak už nás těch pět tolik nebolelo. Kór mě, páč já měl všeho všudy ulitých asi sedm tisíc v šuplíku. Vše jsme si tedy důkladně zaznamenali a slíbili, že dáme vědět. Znělo to docela důvěryhodně. Dokonce nám hrálo do karet, že její přítel se tam chystal, takže by nás mohl i někde vyzvednout a dopravit na místo. Ale pořád tam bylo to *ale a co kdyby?* Nechtělo se nám jen tak obětovat čtyřicet klacků. Hlavně mně, protože jsem neměl ani korunu a musel bych žebrot u našich. Ale jak to bývá, když se člověk nemůže rozhodnout, přijde seslání z nebe. V mém případě spíše z pekla. Dostal jsem totiž povolání na třetí kolo odvodů na vojnu. Dvakrát

jsem to uhrál na ledviny a astma. Obojí bylo i jakž takž pravdivý. S ledvinami jsem byl na operaci a jednu mám stále menší než druhou a astma se mi projevovalo hlavně na jaře, protože jsem i trochu alergik, ale co si budeme povídat, když jsem mohl lemtat jak o závod a hulit jak protrženej, tak proč bych nezvládl vojnu. To ale samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Takže vymyslet plán. Jak? No jednoduše. Musím do Masny.

V Masně jsem zjistil, že nejsem jediný, kdo dostal tohle milé překvapení. Taky jsem ale zjistil, že už to má být poslední rok, kdy vojna bude povinná, tudíž je větší naděje, že tě nevezmou. Na tohle jsem ale spoléhat nemohl. Zaujal mě nápad jednoho klučiny, který se rozhodl dělat totálního debila, rozesmát milé dámy v kanceláři a pak se třeba nějak domluvit. Když jsem ale později zjistil, jak dopadl, nápad byl rychle zrušen.

Co ten vůl udělal? Čekal na správnou chvíli, kdy použije svůj smysl pro humor. Ta podle něj přišla ve chvíli, kdy se ho paní zeptala, k jakému rezortu by byl rád přidělen. S úsměvem na rtech odpověděl: K lukostřelcům, mladá paní. Mladá paní bohužel už nebyla tak mladá a taky byla asi unavená, takže našeho vtipálka poslala k paragánům.

No nic, řekl jsem si. Nebudu nic vymýšlet, když mi to prošlo dvakrát, napotřetí mi to musí dát. Bohužel jsem k tomu přistoupil svým klasickým ležérním způsobem, což znamená, že se mě máma den předtím zeptala, jestli jsem na to nezapomněl. Sakra. Bohužel už nebyl čas, musel jsem si s sebou vzít rok starý výsledky od doktorů. Protože jsem pár měsíců předtím rezignoval na doktory a jakékoliv prášky, což už pomalu trvá dvanáct let. Ne, nejsem buddhista! Jen tomu nevěřím a nehodlám financovat farmaceutický společnosti, co se tě pomalu snaží zabít. Jen pro zajímavost, alergie zmizela, astma též a ledviny poslouchají na slovo. Pán na odvodním k mé smůle taky, tudíž zjistil, že ani nevím

jména léků, který podle zpráv požívám každý den. Dlouho to neprotahovali, poslali mě ven a za hodinu už jsem věděl, že je ze mne voják. Paráda, všechno v čoudu. To mě Pája zabije. Co budu dělat? Školu už nestihnu a civilka mě tedy nelákala. To už snad radši tu pakárnu. Po iks propitých dnech v Masně jsem se ale rozhodl. Prostě uteču! Přeci mě nebudou hledat až na druhé straně planety. Svůj plán jsem sdělil Pájovi, který byl samozřejmě nadšen. Zavolali jsme do agentury a chtěli co nejrychleji jednat. I rodiče mi slíbili hotovost, takže jsem jen musel zvládnout utéct dřív, než mi přijde povolávací rozkaz. Slečna v agentuře nás ale upozornila, jestli víme, že na Zélandu mají obrácený počasí než u nás, což jsme samozřejmě nevěděli. A jelikož byl květen, doporučila nám vyrazit až kolem listopadu. To se mi zrovna nehodilo, ale už jsem byl ochotný riskovat cokoliv. Tak jsme si plácli, zaplatili poplatky a mazali pro letenky. Letenky jsme koupili u Cathai Pacific, můžu doporučit. Krom luxusních letadel mají i ty nejkrásnější letušky v úboru Gejši. A pak už nezbývalo nic, než jen odpočítávat dny a měsíce. Při jednom sentimentálním večeru mě ještě napadla jedna věc, která mi podle mne zachránila zadek, i když se to už asi nikdy nedozvím. Jelikož jsme dostali od agentury i potvrzení s razítkem, napadlo mě to poslat na vojáky. Jelikož jsem měl naklopíno, napsal jsem krásný motivační žvást podobný téhle knize. Bud' tě dojme, rozesměje, anebo tě unudí k smrti. Tu třetí volbu jsem si samozřejmě nepřál, tak jako si ji nepřeji ani u tebe, milý čtenáři. Napsal jsem něco ve stylu, že vojna je skvělá věc, že je škoda, že se ruší, protože z kluků dělá dospělé chlapy, a že se těším, až se stanu psovodem. Ale jestli by bylo možné dostat odklad, protože se mi naskytla příležitost odjet na Nový Zéland. S okopírovanou smlouvou a letenkou jsem to hodil do obálky, zalepil a druhý den hodil do poštovní budky. Ptáte se, jaká přišla odpověď? Já taky. Nepřišlo totiž nic. Už nikdy. Do teď nechápu, jestli se nade mnou někdo slitoval, anebo na mne jen sprostě zapomněli. Každopádně vojna se za rok zrušila, takže mne to dál netrápilo. Vše tedy bylo připraveno.

V práci jsem dal výpověď s tím, že budu pracovat do konce října. Dával jsem si i brigády navíc, abych měl nějaký kapitál s sebou. Užíval jsem si poslední léto a těšil se, že přijedu rovnou do dalšího. Všude jsem o tom vyprávěl, každého tím otravoval, až mi pár lidí začalo rovnou říkat Zéland'ane, aniž bych tam vůbec odjel. Pak ale přišel jeden krásný den. Ke konci léta jsem se sešel se svojí nejlepší kamarádkou Sabinkou na drink. Samozřejmě nemusím popisovat, o čem se vedla konverzace. Když jsem jí oznámil, že už se to blíží, podotkla zajímavou věc a to, že od té doby, co jsme se poznali, což bylo asi ve třinácti na táboře, se mi lepší smůla na paty, kde může, a to hlavně když je ona poblíž. Sama to moc dobře věděla, páč mě z ní hodněkrát tahala. A že teď konečně možná přišla ta chvíle, kdy jsem si vybral všechnu karmu za sviňárny, který jsem prováděl, a bude jen dobře. S úsměvem na tváři a souhlasem s její vizí jsme se rozloučili. Při odchodu jen tak prohodila: Stejně se moc neraduj, potkal ses se mnou, takže neodjedeš, pamatuj. Oba jsme se tomu zasmáli a šli si svojí cestou. No a co se nestalo. Druhý den mi zvoní mobil a slečna z kanceláře nás prosí, jestli se můžeme dostavit. Aj aj, to nezní dobře, říkám Pájovi. On to tak hrozivě neviděl. Jistěže, neznal Sabinu. Poté, co jsme dorazili, čekalo nás to nejhorší. Se slzami v očích nám oznámila, že její přítel byl zadržen na letišti v Aucklandu letištní policií. Šli najisto. Asi dostali tip. K naší smůle měl s sebou list všech jmen lidí, kteří se chystali na kariéru česače. A to bohužel na Zélandu nemají rádi! Pokud zjistí, že tam jedete jen kvůli práci, a ne za krásami země, hrozí vám potíže v podobě urychleného letu zpět. Hlavně když nemáte dojednaný pracovní povolení. Tak nám vysvětlila situaci a doporučila všechno zrušit. A minimálně na rok to nezkoušet. Protože netuší, o jak velký problém se jedná. Provizi nám vrátila a se slzami v očích vyprovodila. No, co jí máš tak říct? Chudák. A byla upřímná, aspoň. Jenže po tom, co jsme vrátili letenky a našťvaní šli každý domů, jsem si říkal, že vězení je nic v porovnání s výsměchy kamarádů a všech lidí, kterým jsem vyprávěl a přesvědčoval je, že opravdu

nekecám, že opravdu odjíždím dobít Zéland. To se bohužel, milý vážení, ani nedá popsat, natož napsat, takže se o to ani nebudu pokoušet. Spíš bych vám jen chtěl vypsát důvody, proč se vykašlat na agentury nebo různé dohazovače:

a) Přijdete o to nejlepší na začátku. Ač to zní hrozně, všechny ty trable s cestou, ubytováním a hledáním práce jsou k nezaplacení. A věřte mi, že na to později budete rádi vzpomínat.

b) Poznáte víc sebe a co je ve vás. Popřípadě jak nízko dokážete klesnout pod svoji důstojnost.

c) Pravděpodobně budete pracovat a bydlet s Čechama, Slovákama nebo Polákama (ti jsou totiž všude), takže se připravíte o možnost zdokonalování jazyka. Pokud nechcete excelovat v polštině.

d) Lidi jsou pohodlný. Proto i když budete dělat za minimum, necháte se tím zpohodlnit. Proto přijdete o lepší nabídky, o kterých možná ani nebudete mít páru.

e) Je pravděpodobný, že s vámi uzavřou kontrakt, takže nebudete mít volnou ruku a možnost rozhodování.

Takže prosím vás. Vždy na vlastní triko. Pokud ale přece strach nepovolí, zkuste Erasmus. Já tu možnost neměl. Posledních pár let ale potkávám spousty studentů a jsou nadmíru spokojeni. Tak proč ne.

ZABITEJ ROK

Takže všechno padlo. Nemohli jsme tomu uvěřit. Já dva týdny ani nevylezl z domu. Hanbou bych se propadl. Ani s Pájou jsme se moc nestýkali. Prostě konec. Jako rozchod nebo smrt blízké osoby. Hlavně jsem byl také bez práce, takže i doma napětí. Pak ale naštěstí přišla jiskřička naděje, která mi popravdě změnila život. Od známých jsem se dozvěděl, že jeden známý ze sídliště otevírá s kamarádem music bar v Malešicích. Osobně jsem ho moc neznal. Věděl jsem, že se mu říká Dundee, a trochu jsem si ho pamatoval ze základky, kde byl vzorným studentem. Takový ten klučina s krátkými vlasy a brejlemi. Tak jsem přijel na kolaudačku. Dundee se samozřejmě od základky značně změnil. Takže mě přivítal dlouhovlasý vysoký týpek, co miluje rock. Dobrý, říkal jsem si. Samozřejmě to byla party asi na tři dny a ani si z toho moc nepamatuji. O pár dní později jsem šel s kamarádem na koncert Tří sester. V největším laufu mi zazvonil mobil. Volali mi právě z Malešic, že by se mnou chtěli mluvit. Slíbil jsem, že dorazím po koncertě, ač jsem tomu sám moc nevěřil. Jelikož jsme ale vyskákali hektolitry piva, potřebovali jsme se ještě dodělat, tudíž jsem navrhl, abysme se tam jeli podívat.

Bamboo bar byl a stále je na sídlišti Malešice. Oranžová barva a veselá přátelská nálada tě vždy ráda přivítá. Takže když jsme dorazili, cíl byl jasný: Kalíme do rána! To se ale rázem změnilo,

když mě páni majitelé oslovili, jestli mám minutku. Zajímavé už zpočátku bylo to, že se mnou nevedl debatu Dundee, ale jeho spolumajitel Varlos. Povídal si se mnou jak s letitým kamarádem a značně mě znepokojovalo, že toho o mně docela hodně ví. Díky bohu to podle mého vyjeveného ksichtu rychle poznal a zeptal se mě: Ty si z té kolaudačky nic nepamatuješ, co Taliči? Velmi rád jsem přitakal. Z Varlose tedy vypadlo, že jsem mu tehdy někdy k ránu u fotbálku odvyprávěl celou historku o našem neúspěchu. Snad jsem i skoro brečel. Proto mi nabídl, jestli bych u nich nechtěl pracovat. To už se vyjevený ksicht proměnil ve vyvoranou a ještě tak tříkrát udupanou myš. Ani jsem se neptal proč a jak, plácli jsme si, zavolali Dundeeho a za chvíli už zapíjeli nové přátelství. Jen jsem podotkl, že ale se Zélandem stále počítám, na to všichni: To víš, že jó, my taky, tak už pij. Ano, byl jsem furt za pohádkáře, ale v duchu jsem si stále říkal, že odjedu.

Tak jsem měl práci. Bar frčel skvěle. Jelikož to bylo v období, kdy se stolní fotbálek stával v Čechách posedlostí, pořádali jsme turnaje a přebírali fotbáلكové týmy, aby u nás měli domácí hřiště na ligové zápasy. Do toho halda známých, otevíračka, dokdy jsme uznali za vhodný. Taková druhá Masna, ale pro mne výhodnější v tom, že já měl klíče a já rozhodoval, kdo půjde a kdo zůstává. Ano, správně, ženský zůstávaly skoro vždy. Bamboo mně dalo strašně moc. Jelikož to bylo něco nového, i v té lokalitě nevídaného, sjížděly se tam stovky lidí. Jelikož jsme si vždy zakládali na přátelské atmosféře a nezáleželo, odkud jsi přitáhl, měli jsme stále narváno. A já, jakožto barman, jsem toho dokázal náramně využít. Ženský se střídaly jak na běžícím pásu. Vůbec jsem to nechápal. Nikdy jsem žádný Don Juan nebyl, ale tam co se dělo, pánové. No, vodil jsem si to. Takže jsem postupem času úplně zapomněl na nějaký Zéland. Pája se občas stavil na bar pokecat. Ale když začal povídat o tom, že za rok jedeme, kýval jsem mu podobně, asi jako když mi tam ožralý slečny brečely na baru. Měl jsem se jak v ráji.

Asi za půl roku se vrátila Candy. Už jsem k ní netíhl, natož k nějakému Zélandu. Ale chtěl jsem ji vidět, samozřejmě. Když jsme se sešli, připadala mi jiná. Ani ne tak vizáží jako elánem a nadšením, které vyzařovala. Asi na drogách, říkal jsem si. V momentě, kdy jsem se jí zeptal, jak bylo, už se nezastavila. A to doslova. Hezky se to poslouchalo. Prej nádherná země, neuvěřitelný lidi, miliony cestovatelů ani se jí nechtělo domů. Ale koho to zajímá. Já mám přeci mnohem zajímavější příběhy! Když mě pustila konečně ke slovu, spustil jsem svoje story. Asi tak po hodině vyprávění jen o Bamboo, kalbách a ženských, jsem si všiml, že už ji to moc nezajímá. Když jsem pak jel domů a v autobuse přemítal naši konverzaci, napadlo mne, jak se naše příběhy lišily. Moje byly stále stejné. Stejný bar, stejní lidi, dobrá, aspoň ty ženské se střídaly, ale všechno takový fádňák a monotónní. Tak jako si člověk říká, že nechce dopadnout, když pozoruje svoje rodiče. Tak jsem pár dní potom zavolał Pájovi a sešli jsme se k další poradě.

Pája taky tápal. Práci neměl, takže stále obchodoval s bylinkami. Po delší a rozumné debatě jsme se rozhodli, že to zkusíme znovu. Poučení z nezdarů jsme se do plánování pustili s ještě větší vervou. Já se hlavně začal scházet s Candy a vyzvídal každou možnou informaci, která by nám pomohla uskutečnit náš plán. Jelikož neměla doma internet, chodila ke mně. Vždy jsem jí prvně nechal vyřídit si poštu a další věci, poté jsme se věnovali už jen Zélandu. Samozřejmě bylo jen otázkou času, kdy dojde na sex, vzhledem tomu, kolik času jsme trávili společně. Ano, došlo na něj poměrně brzo, takže poté: „Ahoj, můžu přijet na internet“ bylo spíše krycí heslo. A pak přišel den - asi nejlepší v mém životě -, kdy jsem věděl, že jedem.

Jednou opět přijela na internet. Když jsem jí vyprovázel, zmínil jsem se, že jdeme poměrně velká parta kalit na Vyšehrad, jestli se nechce přidat. Pozvání přijala, protože chtěla vyrazit ven s

kamarádkou, co poznala na Zélandu. Super, další kontakt. Když jsem dorazil na hradby, byla tam už značná skupinka lidí. Jelikož bylo asi pět hodin, byla před námi ještě dlouhá cesta. Ale chopili jsme se toho statečně. Když asi po dvou hodinách přijela Candy s kamarádkou, už jsem měl slušně naklopeno. Oznámily mi, že jejich šéf z jednoho sadu, kde strávily nejvíc času, má narozeniny a že mu chtějí zavolat a popřát. Tak jestli chci, můžou se nám rovnou zeptat na práci. Samozřejmě jsem s nadšením souhlasil. Tak mu zavolaly, zazpívaly hodně štěstí a zmínily se o nás. Šéfík souhlasil a vzkázal, že nás koncem listopadu očekává. Wow. Nevěřil jsem vlastním uším. Jakýpak agentury. Zavolał jsem Pájovi, že máme tři měsíce na vyřizování a jal se slavit, ale ve velkém! Moc si toho nepamatuji, ale kolem půlnoci jsem se objevil s Dundeeem v bytě u dvou slečen. Když jedna z nich začala rozjíždět náky věci, Dundee vzal mobil a objednal si taxíka. Měl slečnu a chtěl být věrnej. No a já? Já měl super den. Ráno s Candy, potom super zpráva, už jsem neměl co ztratit, tak jsem zůstal. No a nakonec jsem i získal, a to obě najednou.

Pak už to šlo všechno jak po másle. Nic nás nemohlo zastavit. Opět jsme si objednali letenky u Cathai Pacific. Tahle společnost je krom kočiček na palubě dobrá taky v tom, že první přebukování letenky máte zadarmo. Hned vám vysvětlím, v čem je to výhodné. Pokud cestujete na Zéland, připravte se, že po vás budou chtít kapitál minimálně na tři měsíce. Tehdy to představovalo asi tři tisíce novozélandských dolarů. Na koruny to bylo asi padesát tisíc. Pája ty peníze měl, něco z obchodu, něco rodiče. Ale já měl prd. Všechnu výplatu z Bamboo jsem v Bamboo opět nechal. To jsem si bohužel tehdy neuvědomoval. Takže pokud se dostanete do stejné situace jako já, použijte stejný trik. Já jsem si totiž koupil letenku se zpátečním odletem za měsíc a půl. Takže mi bohatě stačilo jen dvacet tisíc. V momentě, kdy vás pustí z letiště, letenku si přebukujete na neurčito. Chytrý co? Takže jsme měli skoro vše poctivě připravený. Já ke konci pracoval každý den, abych aspoň

něco našetřil. Bohužel až tak zarputile, že když byl děda v nemocnici, nestihl jsem se s ním ani rozloučit. Když jsem volal, kde vlastně leží, už bylo pozdě. To byla taková tečka, že jsem usoudil, že je opravdu čas odtud zmizet. A už jsem jen počítal dny. Bylo na čase zvednout křídla v pravý čas i kvůli dalšímu důvodu. Pomalu se do mě zamilovávala mladší maminka, co jsem s ní posledních pár měsíců spal. A já byl srab jí říct do očí, že já ten druhý táta nebudu. Takže když přišel poslední týden, radostí jsem plakal. Už abych byl pryč. V Bamboo byla veliká rozlučka. Přišlo hodně lidí. Pár z nich se přišlo ujistit, jestli to zase není kec. Ale nebyl. Díky bohu. Letěl jsem na Nový Zéland!